

De Daffodil herberg

R.L. Killmore bij Boekerij:

Cinnamon Falls
De Daffodil herberg

R.L. Killmore

De Daffodil herberg

Kan de ontluikende liefde tussen Morgan en Will
de zoektocht naar de waarheid doorstaan,
of zullen geheimen hen uit elkaar drijven?

Vertaald door Nikki Greveling

ISBN 978-90-492-0905-6
ISBN 978-94-023-2961-2 (e-book)
ISBN 978-90-492-1295-7 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Death at Daffodil Inn*
Vertaling: Nikki Greveling
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties, naar een idee en beelden van
Simon & Schuster
Omslagbeeld: © Shutterstock
Kaart: © Jill Tytherleigh
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Necole Ryse
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Riley, onze engel. De wereld straalt iets meer met jou erin.

Cinnamon Falls & Asheville

The Pit

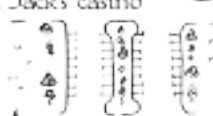
The Red Fern Tavern

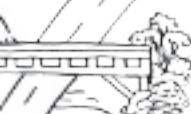
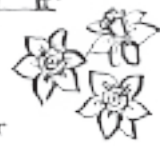
The Cinnamon Crest-countryclub

Prime Society &
Diamond Jack's casino

Juniper
Heights

1

Zaterdag *Morgan*

Laten we even vaststellen dat Morgan Vanessa Taylor niet de juiste persoon was om grote evenementen te organiseren, vooral niet een waarbij het hele dorp in je voortuin is uitgenodigd. Maar als je ouders de eigenaren zijn van ‘de meest pittoreske bed and breakfast met rustgevend uitzicht op de rivier, met een veld aan narcissen zover het oog reikt’, dan heb je geen keuze dan alle info van de website te onthouden, je kaken op elkaar te klemmen en te doen wat er van je wordt gevraagd.

Het Daffodil Jubelfeest, het jaarlijkse lentefestival van Cinnamon Falls, was het ergste idee dat haar ouders ooit hadden bedacht. Haar moeder beweerde dat Morgan er gek op was als kind, ernaar uitkeek zelfs, maar in die tijd zou Morgan hebben gezegd dat de aarde plat was als haar moeder haar dat had verteld, vooral als het betekende dat ze haar aandacht langer dan vijf minuten kon vasthouden.

Voor een buitenstaander leek het Daffodil Jubelfeest misschien op elk ander festival in een dorp in de VS, maar voor de inwoners van Cinnamon Falls betekende het feest dat de lente was aangebroken als een belofte die werd ingelost, warm en stralend. Het was een excuus om de rillingen van de winter van je af te schudden, het huis uit te komen, limonade te drinken en pittoreske foto’s te posten voor die tien volgers die je had.

De kleintjes vermaakten zich in het doolhof van heggen of gingen op zoek naar plastic eieren, verstopt achter stukjes nepgras, terwijl de

rest van het dorp genoot van de livemuziek, lokale marktkraampjes en de ster van de show: een veld met gele en witte narcissen zo ver het oog reikte.

Het begon dertig jaar geleden met een simpele uitnodiging toen de familie Taylor narcissen plantte in hun overwoekerde tuin achter hun net gerenoveerde en in een bed and breakfast omgetoverde boerderij. Hun bedrijf was een nieuwe start voor de familie en de Taylors verspreidden het nieuws onder inwoners, reizigers, burens en vrienden om het begin van de lente te vieren. Iedereen kwam ook en sindsdien kwamen ze elk jaar opnieuw.

Haar vader, Wesley Taylor, had heel zijn leven in de horeca gewerkt. Toen hij jong was, serveerde hij koude drankjes op warme zomerdagen aan flirtende oudere vrouwen in de Cinnamon Crest-countryclub in Asheville. De jaren daarna was hij opgeklommen tot ontbijtbediende, daarna ober. De klanten waren zo enthousiast over hem dat hij werd gepromoveerd tot receptionist, toen manager, wat hij het grootste deel van zijn leven was geweest totdat hij het krankzinnige idee kreeg om zelf een bed and breakfast te beginnen.

Het verhaal ging dat toen Morgans ouders lucht kregen van een perceel dat te koop stond aan de rivieroever aan de rand van Cinnamon Falls, ze er geen gras over lieten groeien. Met hun gezamenlijke spaargeld kochten ze zonder aarzelen een onverzorgd stuk land met een vervallen schuur die al lange tijd leeg stond.

Er waren jaren van hard werken, tientallen avonden met tranen en knallende ruzies voor nodig, maar heel Cinnamon Falls wist nu dat de Daffodil herberg het levenswerk van haar ouders was: een symbool van levenslang hard werken vervat in een uitgestrekt, groen stuk land van dertig hectare groot dat was getransformeerd tot een charmant landgoed, grenzend aan een veld van narcissen langs de oever van de rivier.

Morgans geboorte, hoe bijzonder die ook was, viel in het niet bij het ongekende geluk in haar vaders ogen toen de herberg eindelijk een paar maanden na haar geboorte de deuren opende. Morgan kon zich de opening niet herinneren, maar ze had de foto ervan bijna elke dag

van haar leven gezien (en afgestoft). De foto hing trots in de huiskamer boven de met stenen ingelegde open haard, in een sierlijke gouden lijst. Er was niets wat belangrijker was dan de herberg, zelfs niet hun eigen dochter, in de ogen van Morgan.

De afgelopen jaren waren er genoeg voetbal-, debat- en danswedstrijden geweest die haar ouders hadden gemist (of gemakshalve waren vergeten), omdat ze het druk hadden met de herberg. Er viel altijd iets te doen: bedden die opgemaakt moesten worden, beddengoed dat gewassen moest worden, onkruid dat gewied moest worden en gras dat getrimd moest worden. Er was nooit genoeg tijd voor allebei. Wat maakten die waardevolle jeugdherinneringen ook uit?

Ook al haatte Morgan de Daffodil herberg omdat ze daardoor maar de helft van de aandacht van haar ouders kreeg, ze wist ook dat het haar taak was om haar ouders te helpen. Dus toen ze haar vroeg om haar langverwachte plannen met haar beste vriendin, Nia, voor de voorjaarsvakantie af te zeggen, bracht ze met tegenzin de week in de herberg door om daar voorbereidingen te treffen voor het Jubelfeest.

Elk jaar werd Morgans tuin voor het Daffodil Jubelfeest omgetoverd tot een mengelmoes van groene, gele en witte tenten die fladderden in de wind als bloemblaadjes dansend in de zon.

Dit jaar zou het niet veel anders zijn. De Taylors hadden geen beter weer kunnen krijgen. De stralende zon hield de frisse winter op afstand en Morgan was blij dat ze had gekozen voor een shirt met driekwartlange mouwen.

Ze keek toe terwijl kinderen met plakkerige vingers en grote ogen het uitgilden, narcissen, vlinders of feeënvleugels op hun wangen geschminkt. De vertrouwde geur van kaneelbroodjes volgens Rosies oude recept hing in de lucht, gemengd met de zoete geur van popcorn, *funnel cake* en de diepe, kruidig-zoete geur van barbecuerook. In de verte speelde Rodney McIntire and the Macs, de populairste folkband van Cinnamon Falls, een reeks klassieke, oude nummers terwijl ouders meetikten vanuit hun tuinstoelen en herinneringen ophaalden.

Morgan dook een lege tent in naast de rookoven van Benny Johnson. De eigenaar van The BBQ Joint liet al de hele dag een *brisket* roken

waar het water je van in de mond liep. Morgan veegde met de rug van haar hand haar voorhoofd af en ademde diep in, waarmee ze gelijke delen rook en stress inademde. Het was de beste verstopplaats die ze had, weg van de menigte en haar zeurende moeder, één momentje goddelijke rust. Ze trok de gelamineerde badge in de vorm van een narcis om haar nek recht en bekeek vanaf hier het festivalterrein. Alles leek op rolletjes te lopen.

Nog een paar uur, vertelde haar brein haar.

‘Is het een goed teken dat niemand jouw naam roept of vraagt waar het verlengsnoer is?’ Nia Bennett verscheen naast haar, met een zonnebril op haar hoofd en twee ijskoude flesjes limonade in haar hand. Ze deed abrupt haar mond dicht toen ze haar zag. ‘Sorry, was je je hier aan het verstoppen?’

Nia had altijd al een verschrikkelijke timing gehad; ze realiseerde zich altijd net iets te laat wat er aan de hand was. Ze waren al beste vrienden sinds de basisschool, toen Morgan voor het eerst naar Morningstar Elementary ging, en sindsdien onafscheidelijk. Ze hadden de gecompliceerde en traumatische dood van hun gemeenschappelijke beste vriendin, Sienna, en haar moeder, Rosie, overleefd en waren samen op weg naar een nieuw avontuur: Nia’s huwelijk met de allerbeste politieagent van Cinnamon Falls, Jesse Shaw.

Vandaag droeg Nia haar pas geverfde honingbruine krullen in een hoge staart. De gouden ringen in haar oren glinsterden in de zon terwijl ze haar hoofd schuin hield met een veelbetekenend lachje toen ze eindelijk doorhad wat er aan de hand was. Haar maxi-jurk, bedekt met gele madeliefjes, wapperde in de wind en het schort dat ze droeg met het logo van The Cinnamon Scoop, bevatte een opgedroogde vlek cinnamon swirl-ijs van de hoorntjes die ze al de hele ochtend had lopen serveren. Ze was prachtig op een zelfverzekerde en laagdrempelige manier. Nia had nooit haar best hoeven doen om aandacht te krijgen, of om geaccepteerd te worden. Morgan bewonderde het aan haar dat ze precies wist wie ze was en geen tijd verspilde om op iemands goedkeuring te wachten.

‘Niet meer,’ gromde Morgan, die een van de flesjes uit Nia’s hand

griste en de dop er dorstig af draaide. ‘Het is óf een goed teken dat niemand naar me vraagt, óf het begin van de apocalyps.’ Ze hief het flesje om haar vriendin stilletjes te bedanken. ‘Sinds de zon op is, ren ik al als een kip zonder kop rond. Ik had dit echt even nodig.’

‘Het is je weer gelukt,’ zei Nia, die met een trotse lach het veld rondkeek. ‘Dit is misschien wel het beste Jubelfeest ooit.’

Morgan opende haar mond om Nia’s compliment weg te wuiven toen ze buiten de tent iets zag bewegen en haar verstopplaats ontdekt dreigde te worden. Dicht bij de kraampjes met spellen stond William Reed achter zijn dochter, Angel, die hij hielp met basketbal. Zijn hand begeleidde die van haar voorzichtig en met zijn andere gespierde arm leunde hij tegen het frame. Toen Angels bal te hoog kwam en van de rand af kaatste, gaf Will de medewerker nog een dollar om het haar nog een keer te laten proberen. Morgans hart smolt toen ze de vastberaden uitdrukking op Angels gezicht zag.

Nia volgde haar blik. ‘Waarom ga je niet met hem praten?’

Morgan maakte een verontwaardigd geluid en trok haar blik weg. ‘Je bent gek. Angel zit in mijn kleuterklas.’

‘Ze zát in je kleuterklas,’ verbeterde Nia haar. ‘Ze zit nu in groep vier en dat betekent dat haar vader geen verboden terrein meer is,’ voegde Nia met een grijns toe. ‘Kom op, je had eens moeten zien hoe hij afgelopen week naar je keek tijdens de lente-sponsoractie op school.’

‘Hij keek naar de snacktafel,’ mompelde Morgan.

‘Geloof me, het waren niet de brownies die zijn aandacht trokken.’

Plotseling blozend nam Morgan een grote slok limonade. Haar blik gleed terug naar Angel toen ze giechelde en haar handen uitstak naar de blauwe eenhoorn van de medewerker van de spellenkraam. Ze was te klein, dus Will gaf de knuffel met een overdreven zwaai aan zijn dochter, waarna hij een diepe buiging maakte. Angel hield haar winst in de lucht en liet een overwinningskreet horen.

Een oudere vrouw liep naar ze toe, haar bordeauxrode, golvende haren naar één kant gestoken, met een trotse lach op haar gezicht die terug te zien was in haar ogen. Eleanor Langford. Sinds maandag verbleef ze in de Daffodil herberg en ze was altijd tot in de puntjes ge-

kleed, alsof het leven haar catwalk was. Vandaag droeg ze een wijde, gebloemde kimono met uitbundige ruches die over de grond sleepten terwijl ze liep. Morgan kon een op maat gemaakte Frankie Templeton met haar ogen dicht spotten. Ze was net een wandelend billboard voor The Velvet Fox Boutique.

Eleanors met juwelen versierde hand hield een fragiel theekopje tegen haar borst gedrukt alsof het haar favoriete bezit was en Morgan wilde geloven dat het haar dagelijkse kamillethee was waar ze om vroeg, maar Eleanor kennende had het ook pure wodka kunnen zijn. Angel liet haar winst aan Eleanor zien, die verrukt naar adem hapte en samen met het meisje een overwinningsdansje deed door met haar heupen te schudden.

‘Ik moet pap helpen de kraam af te breken.’ Nia tikte op haar telefoon en bracht Morgan terug naar het moment. Nia begon een lijst op haar vingers op te sommen. ‘Dan ga ik naar huis om te douchen en een dutje te doen, in die volgorde. Je weet hoe vaak ik door mijn wekker heen slaap, dus mogelijk ben ik wat later voor Petals N’ Promises.’

‘*Fashionably* laat, mag ik hopen,’ riep Morgan haar na terwijl ze wegliep.

‘Natuurlijk!’ reageerde Nia. ‘Bewaar een kaneelbroodje voor me en,’ ze hield haar handen langs haar mond, ‘maak wat tijd vrij om te dansen met dat lekkere ding.’ Ze wees niet zo subtiel naar Will achter haar ene hand. Morgan weerstond de drang om haar middelvinger op te steken naar haar vriendin voor het geval er een kind keek. Het laatste wat ze kon gebruiken, was dat haar moeder ervan zou horen.

De rest van de middag verliep vlekkeloos, en al had het Jubelfeest Morgans lichaam tot het uiterste gespannen, het laatste onderdeel stond op het punt te beginnen: het Petals N’ Promises-dansfeest.

Het dansfeest begon op het moment dat de zon achter de bomen was gezakt en een prachtige gloed over de velden met knikkende narcissen viel. De ware magie zou pas vanavond plaatsvinden, onder een met sterren bezaaide hemel, waardoor het landgoed werd getransformeerd tot een plaatje uit zo’n duur woonblad.

De tenten, tafels en stoelen waren opgeborgen en er was een zelfgemaakte dansvloer over het gras heen gelegd. De muziek, een mix van lokale muzikanten en oude soulplaten, weerklonk op het landgoed en mengde zich met het gelach van verliefde stelletjes en het klinken van cocktailglazen.

Je kunt dit, zei Morgan tegen zichzelf. *Het is maar een Jubelfeest. Voor je het weet is het voorbij...* Ze keek op haar smartwatch. De tijd die in de bovenste hoek wegtikte vertelde haar dat het dansfeest nog maar 22 minuten geleden was begonnen en ze was er nu al klaar mee. Ze haalde diep adem om tot rust te komen, zoals bij de meditatieoefeningen waar ze elke avond voor het slapengaan naar luisterde, om zo haar bonkende hart tot bedaren te brengen.

Normaal gesproken zou Morgan op dit tijdstip van de avond hebben feestgevierd. Over een paar uur zou de helse dag waar ze al sinds de start van het nieuwe jaar tegen opkeek, achter haar liggen. Dan kon ze weer terugkeren naar haar normale leven en in haar eigen bed slapen zonder dat haar moeder alles wat ze deed controleerde, wat Vanessa (dat wist ze zeker) het liefst deed. Morgan was de ijzige manier van doen van haar moeder wel gewend. Sinds Morgan naar de andere kant van het dorp was verhuisd om op zichzelf te gaan wonen, was het niet alsof Vanessa haar ooit belde om bij te praten, tenzij het met de bed and breakfast te maken had. Morgan had kunnen weglopen om bij het circus aan de slag te gaan als de vrouw met de baard en dan zou haar moeder nog steeds over de telefoon iets hebben gezegd in de trant van: ‘Wat leuk.’

Vanessa Taylor had ook goede kanten. Ze liet haar toewijding zien in haar werk. In haar hoofd betekende werken actie ondernemen. Actie leverde resultaten op en ze had geen tijd voor banale zaken die het hart aangingen, zoals affectie.

Morgan beklom de treden naar het prieeltje dat jaren geleden al met de grond gelijk gemaakt had moeten worden. Het was zo oud als het land waar het op stond – afgebladderde verf door het zout van de rivier, hier en daar losse spijkers die uitstaken – maar haar moeder stond erop om de ‘vintage charme’ van de bed and breakfast intact te

houden, wat dat ook mocht betekenen. Morgans voeten schreeuwden het uit op haar twaalf centimeter hoge sleehakken en haar maag smeekte om een pauze van het corrigerende jurkje waar ze zich eerder vanavond in had geworsteld. Het hield haar borsten tot haar neusvleugels omhoog gedrukt in haar strapless jurk, dus sommige opofferingen waren het misschien waard.

Ze liet zichzelf op het houten bankje zakken, waarna ze zich omdraaide en haar arm over de rand legde, oppassend voor splinters, om de rivier goed te zien, die langs haar stroomde, soepel en onverschrokken, tot het water de oceaan bereikte, kilometers hiervandaan.

Een koor van krekels en kikkers zongen hun nachtelijke ballade voor haar, terwijl muggen hun best deden om haar vlugge reflexen te vermijden. Het was ongebruikelijk warm voor april en de hitte omhulde haar, maar de rivier naast haar bood wat verkoeling als een gestolen kus van een geliefde.

Aan de horizon zag ze waar de rivier eindigde en samenkwam met de hemel. Kleine, witte sterren bespikkelden de nachthemel en creëerden een caleidoscoop aan constellaties die Morgan toen ze nog op school zat uit haar hoofd kende. Nu leek het een ingewikkelde kaart die ze niet kon lezen. De sterren die in het water werden gereflecteerd leken op een school vissen die wegzwoom van Cinnamon Falls. Morgan wenste dat ze met ze mee kon gaan.

Ze nam een slok van het koude drankje dat ze in haar hand had, een aardbeienmargarita, met extra veel geblenderde aardbeien en extra veel tequila. Ze zoog hard aan het rietje, klaar om het glas in één keer leeg te drinken. Een stukje aardbei kwam vast te zitten en schoot toen naar de achterkant van haar keel als een geleide raket.

Morgan boog voorover en begon te proesten terwijl de tranen in haar ogen sprongen. Ten slotte spuugde ze de moordlustige aardbei uit. Die viel met een klets op een paar nette schoenen met harde zolen bij de ingang van het prieel.

Door betraande ogen bekeek Morgan de man voor haar van onder naar boven. Zwarte, nette schoenen van slangen huid staken uit onder een donkere spijkerbroek met omgeslagen pijpen, die zijn dijen om-

sloten op een manier die haar het water in de mond deed lopen – en niet omdat ze bijna was gestikt.

Het was echt wat voor haar om te stikken terwijl de knapste man van Cinnamon Falls recht voor haar neus stond, met het prachtigste boeket crèmekleurige en gele narcissen in zijn hand, haar favoriete bloem. William Reed was knap op een manier die Morgan nog nooit eerder had ervaren. In een dorp waren de meeste mannen al bezet vanaf de tijd dat ze nog een luier droegen. Will was import, godzijdank, en ze had gehoord dat hij uit Macon kwam. Daarnaast ging het gerucht dat hij vrijgezel was.

Hij droeg een zwart T-shirt met een ronde hals en een slangen-huidriem, die matchte met zijn schoenen. Morgan, een vrouw die genoot van intense kleurcombinaties, kon dat wel waarderen. Een donkerpaarse blazer zat om zijn gespierde schouders, die haast glinsterde in het maanlicht, en zelfs door de dikke stof heen kon ze de spieren zien die het resultaat waren van jarenlang intensief tuinieren.

Zijn uitdrukking veranderde van bezorgd naar vermaakt terwijl zijn twee lippen, die erom smeekten om gezoend te worden, zich plooiden tot een lach waardoor twee rijen prachtig witte tanden zichtbaar werden. Zijn lange lokken waren in een staart gebonden, waardoor zijn roomkleurige huid de show kon stelen. Zijn neus trok wat omhoog door een opborrelende lach en zijn vriendelijk lachende bruine ogen zetten Morgans huid in vuur en vlam van schaamte.

Bij Will ging ze altijd voor veilig en hield ze het gesprek luchtig en vriendelijk. Ze had nog nooit het lef gehad om hem naar zijn relatie-status te vragen. Hij leek niet eens het type dat aan relaties deed. Een man die zo knap was, had ongetwijfeld een hele rij vrouwen klaarstaan die popelden om een kansje te wagen bij hem. Zij zou niet een van die vrouwen worden, wanhopig wachtend op een blik of zelfs een glimp van zijn lach, ook al kon ze in werkelijkheid wel zijn fanclub runnen.

Bovendien was vriendschap iets waar Morgan in uitblonk, dat was haar pakkie-an. Chaotische, sprookjesachtige liefdesverhalen waren voor iemand anders bestemd, iemand die zachter en minder ingewikkeld was. Morgan had geaccepteerd dat ze altijd de grappige beste

vriendin in het liefdesverhaal van iemand anders zou zijn. Dat was makkelijker zo, om haar verliefdheid diep begraven te houden in het rustigste hoekje van haar hart, waar ze alle dingen verborgen hield die ze niet durfde te willen.

‘Zijn die voor mij?’ vroeg Morgan hees. Ze veegde een paar tranen weg die waren ontsnapt en rechtte haar rug, waarna ze een paar keer diep ademhaalde.

Will keek omlaag naar de vergeten bloemen en trok een paar verkreukte blaadjes recht.

‘Ja,’ antwoordde hij verlegen en zijn wangen kleurden lichtjes. ‘Ik was van plan om... Sorry, gaat het wel?’

‘Prima,’ reageerde Morgan, die haar drankje naast zich neerzette. ‘Ik had geen idee dat aardbeien zo bloeddorstig waren.’

Hij grijnsde. ‘Goed om te weten, geen aardbeien meer voor mij.’ Hij stak zijn vrije hand in zijn zak en leunde naar achteren op zijn hakken. Morgan gebaarde naar de bloemen.

‘Sorry,’ zei hij voor de tweede keer. Hij zette een stap naar haar toe en zijn schoen bleef achter iets hangen. Hij vloog naar voren toen hij zijn evenwicht verloor.

Hun voorhoofden raakten elkaar in een verrassende stoot en Morgan ervaarde een schok van pijn in haar hoofd. Er verschenen sterretjes achter haar ogen en ze liet een gepijnigde ‘oef horen toen Wills grote lichaam tegen het hare viel.

Het houten bankje sneed in de stof van haar lavendelkleurige jurk en ze voelde splinters in de huid van haar benen dringen. De bloemen vlogen uit Wills handen zo over de reling heen in de rivier onder hen.

Will belandde boven op haar, met zijn stevige armen drukte hij haar lichaam tegen het zijne. In andere omstandigheden zou Morgan zo’n positie met Will waarschijnlijk hebben verwelkomd en ervan hebben genoten, maar zoals altijd in haar leven gingen de dingen helemaal verkeerd.

‘Het spijt me zo,’ zei Will buiten adem, terwijl hij snel overeind kwam. Hij stak zijn hand uit en trok Morgan zo snel overeind dat ze

zichzelf schrap moest zetten tegen zijn stevige borst terwijl de wereld om haar heen draaide.

Het ontging haar niet dat hun gezichten centimeters van elkaar verwijderd waren. Als Morgan een prinses in een verhaal was, dan zou haar prins op het witte paard naar voren leunen voor een kus. De muziek zou luider klinken terwijl vuurwerk in de verte explodeerde en hun lichamen zouden baden in glinsterende lichtjes. Maar Morgan was Assepoester niet.

Ze veegde haar jurk af en keek verschrikt naar hem op. ‘We staan in elk geval quitte wat ongemakkelijke momenten betreft.’

Will keek op haar neer met een ondeugende fonkeling in zijn ogen. Er was één schooljaar voorbijgegaan sinds Morgan zijn dochter had lesgegeven, maar ze herkende die blik meteen. Het was dezelfde uitdrukking waarmee Angel naar haar keek als ze op het punt stond de les te verstoren.

‘Laten we eens kijken waar we nog meer goed in zijn.’ Will haakte een vinger onder Morgans kin om haar lippen zo richting de zijne te trekken.

De tijd stopte.

Alle andere angstige gedachten verlieten haar hoofd: dit stomme feest, haar pijnlijke voeten en bloedende benen leken op dit moment niet van belang.

De kikkers bereikten een hoogtepunt met hun gekwaak en Morgan vroeg zich af, al was het maar voor even, of haar leven werkelijk op het punt stond te veranderen in iets uit een liefdesromannetje. Will boog naar voren, met zijn ogen gesloten en Morgans benen smolten. Hij was centimeters van haar verwijderd... millimeters... alleen een ademhaling bevond zich tussen hun wachtende monden...

Een schreeuw brak door de nacht, dierlijk en rauw, en Morgan voelde een schok in haar rug. Ze vlogen bij elkaar vandaan, hun romantische moment fladderde weg in de wind.

Morgan ontmoette Wills paniekerige blik en zonder een woord te zeggen sprintte ze het prieel uit, met één sprong over het trappetje, richting de Daffodil herberg.

‘Morgan!’ riep Will haar na. ‘Wacht!’

Ze ving flarden van gesprekken op terwijl ze zich door de menigte toeschouwers wurmde, die nieuwsgierig en verschrikt toekeken. Ze bereikte het midden van de drukte, waar het doolhof van heggen een paar weken geleden was neergezet door Will en zijn vader, die eigenaar waren van Reed & Roots, het allerbeste hoveniersbedrijf van Cinnamon Falls. Morgan had heel hard haar best gedaan om te doen alsof ze niet naar Will keek vanachter het raam op de eerste verdieping, terwijl hij zonder shirt en bezweet in het aprilzonnetje de struiken een voor een in de grond zette om het ingewikkelde patroon van het doolhof te maken.

‘Wat is er?’ vroeg ze aan de menigte die zich had verzameld bij het begin van het doolhof.

Caleb Brewster en een groep laatstejaars van Cinnamon Falls High stonden eromheen, hun gezichten angstig bleek. Naast haar verscheen Will buiten adem, in de drukte speurend naar zijn dochter.

‘Angel!’ Hij overschreeuwde het gemompel van de mensen, dat met de tweede luider werd.

Toen kreeg Morgan het slechtste nieuws van de avond. Caleb wees met een trillende vinger in de richting van het doolhof. ‘Morgan, daarbinnen is iemand... dood.’

2

Acht uur eerder

Will

Net zoals op elke andere frisse zaterdagochtend bevond William Romeo Reed zich tot zijn ellebogen diep in de vochtige grond buiten de broeikas van zijn vader. Het zonlicht verspreidde zich door een lichte hemel en werd weerkaatst in het met dauw bedekte gras, terwijl roodborstjes een vrolijk lied zongen. Achter hem kraakte de hordeur door elk briesje dat de lichtzoete geur van kamperfoelie langs het hek met zich meebracht. Will had aarde op zijn onderarmen zitten en stroopte zijn mouwen verder op en hij werkte stilletjes en tevreden naast de Grow Squad: een stuk of vijf tieners van Cinnamon Falls High die een uitlaatklep nodig hadden, om iets anders dan problemen omhanden te hebben.

Met meer of minder inspanning verwijderden ze het onkruid uit de grond, waarbij ze meer geïnteresseerd waren in elkaar een elleboogje geven dan de aarde. Het programma, dat werd gerund door de familiezaak Hoveniersbedrijf Reed & Roots, draaide niet alleen om het planten van tomaten en onkruid wieden. Het ging om overleven. En voor sommige jongens was dit de eerste keer dat ze iets zagen groeien door hun toedoen, niet in weerwil van hen.

Will had net de stokken neergezet voor de rij tomatenplanten toen hij vanaf het aangrenzende perceel zijn vaders vertrouwde accent hoorde.

‘Dat daar,’ zei Calvin, die wees naar een groepje hoge, elegante stengels, gekroond met bloemen in de vorm van klokjes in zachtroze en paarse kleuren, ‘is vingerhoedskruid. Mooi, hè? Daar komen bijen, ko-

libries en allerlei bestuivers op af. Maar luister goed, raak de bloemen niet aan. Die zijn giftig als je er niet goed mee omgaat.’

Will veegde zijn handen af aan zijn cargobroek en keek toe terwijl sommige jongens tegelijk een stap achteruit deden, onder de indruk van de plant maar tegelijkertijd op hun hoede. Calvin vertelde verder over het irrigatiesysteem en Will ving de blik op van Caleb Brewster, die een beetje achter in de groep stond.

Hij was lang voor een jongen van zestien, lang en slungelig, hij groeide als kool. Hij had een permanente frons op zijn gezicht, als een masker waaraan hij gewend was geraakt. Zijn oom, de voormalige politiecommissaris van Cinnamon Falls, had dezelfde uitdrukking op zijn gezicht gehad. Nadat de waarheid over Vernon naar buiten was gekomen en hij was ontslagen en veroordeeld voor zijn rol in de verdoezeling van de moorden op Sienna en Rosslyn Rose, was Caleb van het padje geraakt. Hij was van de snel stijgende ster van Cinnamon Falls naar een verstoeling gegaan. Kinderen op school roddelden over hem achter zijn rug om, maar soms ook gewoon waar hij bij was. Sommigen zeiden dat Caleb net zoals zijn oom zou eindigen, dat het in de familie zat.

De geruchten leken een kern van waarheid te bevatten, aangezien hij nieuwe vrienden had uit Atlanta, die in het dorp kwamen opdagen met opgepimpte auto’s en zware kettingen. Will had genoeg ervaring om te weten dat zulke jongens hier niet heen kwamen voor de natuur. Caleb was ergens bij betrokken en Will zou zijn uiterste best doen om hem eruit te trekken.

Het hielp niet dat Calebs moeder, Rhonda, Will afgelopen winter zo ongeveer in een hoek had gedreven in Bones’ Barbershop, met tranen die aan haar wimpers bungelden terwijl ze hem smeekte om iets te doen, wat dan ook, wat haar zoon veilig en uit de problemen zou houden. Dat was de reden dat Caleb in de Grow Squad zat.

De eerste paar sessies had hij nauwelijks zijn mond opengetrokken, maar Will zag hoe aandachtig hij luisterde en iets langer bij de planten bleef staan dan de rest. Will wist dat er nog iets in hem zat wat te redden viel, iets echts.

‘Hoe gaat het ermee Caleb?’ riep Will naar hem.

Caleb haalde zijn schouders op en schopte tegen een klompje aarde met de punt van zijn schoen. ‘Goed,’ antwoordde hij. Will vond het ook niet prettig om zo vroeg op de ochtend een gesprek te voeren, dus hij vatte het niet persoonlijk op.

Will leunde tegen zijn schop. ‘Heb je nog plannen voor later vandaag?’

‘Man, het is zeven uur ’s ochtends,’ klaagde Caleb. ‘Het enige waar ik nu aan kan denken is mijn bed.’

Will lachte. ‘Kom ook naar het Daffodil Jubelfeest. Weet je nog dat perceel waar jullie afgelopen herfst aan mee hebben geholpen? Die bloemen staan nu volop in bloei.’

Calebs gezicht bleef uitdrukingsloos, maar het ontging Will niet dat er een sprankje trots in zijn ogen verscheen. De andere jongens kwamen nieuwsgierig dichterbij.

‘Meen je dat?’ vroeg Jeremiah English, die enthousiast op zijn tenen ging staan. ‘Mogen we daarheen?’ Jeremiah was de jongste van de groep, zijn ogen nog stralend van alle mogelijkheden.

‘Ja,’ zei Will grijnzend. ‘Neem je familie ook maar mee. Kom maar eens zien wat jullie met je eigen handen voor elkaar hebben gekregen.’

Terwijl de andere jongens begonnen te juichen, leunde Caleb tegen het hek, met zijn armen over elkaar geslagen. ‘Wat is het addertje onder het gras?’

‘Dat is er niet,’ antwoordde Will. ‘Maar jullie moeten wel fatsoenlijke kleren vinden om aan te trekken. Je kunt niet komen opdagen alsof je net uit bed bent komen rollen. Heb je een pak?’

Caleb haalde zijn schouders op en mompelde: ‘Ik heb een hoop spullen van mijn oom.’

‘Een pak voor bloemen?’ Carl Weathers snoof lachend. ‘Ik ga echt geen vlinderdas of zoiets omdoen.’

‘Het zijn niet alleen bloemen. Er is livemuziek, foodtrucks, foto-booths, het hele dorp gaat ernaartoe. ’s Avonds is er een dansfeest, Petals N’ Promises, daar heb je een pak voor nodig.’

De jongens wisselden speelse blikken uit. Will wist wat die blik betekende. Meiden.

‘Wat trekt u aan, meneer Reed?’ vroeg Caleb.

Will twijfelde niet. ‘Paars.’

Het gelach echode over het rustige veld. Een geschrokken vogel vloog weg uit de boom boven hen. Will rolde met zijn ogen.

Caleb grijnsde. ‘Paars? Wat, probeer je soms te matchen met iemand?’

Will gaf aanvankelijk geen antwoord. Zijn blik gleed weg naar het veld waar het zonlicht werd gefilterd door de narcissen en een briesje de gouden bloemen zachtjes lieten golven. In zijn hoofd zag hij Morgan Taylor voor zich, lachend, met haar hoofd schuin gehouden, waarschijnlijk in een parse, zijdenachtige jurk die losjes om haar lichaam hing en waar zijn hart van over zou slaan. Hij hoopte dat vandaag de dag zou zijn dat hij haar eindelijk mee uit kon vragen.

‘Misschien,’ zei Will ten slotte, meer voor zichzelf dan voor de groep, terwijl een flauw lachje zijn lippen deed krullen. ‘Zorgen jullie maar dat jullie er vanavond zijn, oké?’

Ze kwamen allemaal naar voren om een zak te pakken en verspreidden zich toen om Calvin te helpen met de laatste compostzakken. Will bleef nog een tijdje daar staan terwijl hij naar ze keek. Met name naar Caleb. Hij deed zo hard zijn best om dat joch bij zich te houden, om te voorkomen dat hij zo erg zou ontsporen dat hij er niet van terug kon komen.

Als hij deze jongens iets kon geven waar ze trots op konden zijn en op die manier hun toekomst kon veranderen, dan was dat elke pijnlijke spier in Wills lichaam waard. Hij begaf zich naar de schuur om het gereedschap op te bergen, met zijn gedachten bij de schoenen die hij moest aantrekken bij zijn blazer.

Die avond, in zijn kamer in de Daffodil herberg, was Will zo zenuwachtig dat zijn maag dreigde zijn ontbijt te herintroduceren. Wanneer was de laatste keer dat hij zo zenuwachtig was geweest? Sinds Angels geboorte was hij dat niet meer geweest.

Hij schudde zijn zenuwen van zich af, terwijl hij zijn reflectie in de lange spiegel stilletjes een peptalk gaf en zijn dochter verveeld toe-